

MICHAEL WHITE
TOM CORCORAN

CÍRKEV A PENÍZE

Nový pohled na financování našich farností

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

White, Michael, 1958-

[ChurchMoney. Česky]

Církev a peníze : nový pohled na financování našich farností /
Michael White, Tom Corcoran ; z anglického originálu ChurchMoney
... přeložila Jana Dominika Pláteníková. – V Praze : Karmelitánské
nakladatelství, 2022. – 229 stran. – (Orientace ; svazek 75)
Obsahuje bibliografii

ISBN 978-80-7566-103-6 (brožováno)

* 272-774 * 271.4/273.2 * 364-646.3 * 27-7 * 005.55:347.21 * 322 * 27-662:3 *
336 * 33 * (73) * (048.8) * (035)

– katolické farnosti – Spojené státy americké

– katolické farnosti – financování

– katolické farnosti – ekonomické aspekty

– katolické církve – ekonomické aspekty

– fundraising

– církevní správa

– správa majetku

– stát a církev

– křesťanství a společnost

– monografie

– příručky

271/279 - Křesťanské církve, sekty, denominace [5]

Kniha vychází s podporou České biskupské konference.

© 2019 by Michael White and Tom Corcoran

Czech edition © Karmelitánské nakladatelství, s.r.o, Praha, 2022

ISBN 978-80-7566-103-6

Obsah

Předmluva k českému vydání	8
Úvod	10
I. PENÍZE A NAŠE FARNOST	15
1. JAKMILE DOŠLO NA PENÍZE, BYLA TO U NÁS KATASTROFA	16
2. KRISTUS JE KRÁL, ALE PENÍZE JSOU NEZBYTNÉ	25
1. Peníze jsou nástroj	27
2. Peníze jsou jako čočka objektivu	31
3. Peníze jsou významnou součástí biblických příběhů	33
4. Peníze jsou zkouškou	36
5. Finanční řízení je součástí charismatu vedení	38
3. ZTRATÍME-LI ZE ZŘETEL DŮVOD, ZTRATÍME I CESTU	42
Poznatek první: Peníze potřebujeme	43
Poznatek druhý: Manipulace funguje... na chvíli	44
Poznatek třetí: Vycházejme z proč k jak a co	47
Poznatek čtvrtý: Co Ježíš nevyslovil	48
Poznatek pátý: Je tak snadné ztratit naše proč	50
II. BIBLE, PENÍZE A NAŠE FARNOST	53
4. JEŽÍŠ A PENÍZE	54
Lekce 1: Jsme správci, nikoli majitelé svých peněz	57
Lekce 2: Shromážďujte si poklad v nebi	60
Lekce 3: Peníze jsou největší soupeř Boha v souboji o naše srdce	62
Lekce 4: Peníze dokážou lidské srdce pohnout správným směrem	66
Lekce 5: Platte daně	68
Lekce 6: Nedělejte si o peníze starosti	71
5. BOŽÍ NÁVOD NA DÁVÁNÍ	75
První pravidlo: Dáváním vzdávejte úctu Bohu	76
Druhé pravidlo: Dávejte obětní dary na místě, kde sloužíte Bohu	77

Třetí pravidlo: Desátky	79
Čtvrté pravidlo: Dávejte víc než desátek	82
Páté pravidlo: Dávejte chudým	85

6. DÁVÁNÍ A RŮST CÍRKVE 88

První princip: Církevní společenství roste, když do svých finančních záležitostí pozve Boha	89
Druhý princip: Církevní společenství roste, když označuje chamtivost za modloslužbu	90
Třetí princip: Církev roste radostným dáváním	91
Čtvrtý princip: Církev roste štedrým dáváním	94
Pátý princip: Církev roste stejnou mírou oběti, nikoli stejnou výší daru	96
Šestý princip: Církev roste, když propaguje přispívání podle plánu	96
Sedmý princip: Církev roste, když její členové změni životní styl	98
Osmý princip: Církev roste, když se postará o hmotné zajištění svých představených	101
Devátý princip: Církev roste financováním misijní činnosti	104
Desátý princip: Církev roste tím, že učí bohaté, jak být bohatými	105

III. JAK V NAŠÍ FARNOSTI ŽÁDÁME O PENÍZE 109

7. JAK ZVÝŠIT POČET DÁRCŮ 110	110
Krok 1: Začněte v modlitbě	111
Krok 2: Veďte k dávání svým vlastním příkladem	113
Krok 3: Učte lidi, co nám o penězích říká Bůh	115
Krok 4: Žádejte	117
Krok 5: Zasaďte do žebříku spodní příčky	121
Krok 6: Vyjděte lidem vstříc po technické stránce	123
Krok 7: Oceňujte dávání a pokrok v něm	125
Krok 8: Tvrdě odstraňujte konkurenční systémy	126
Krok 9: Vytrvejte	129
8. JAK ZAPOJIT DÁRCE S VELKÝM POTENCIÁLEM 131	131
Tip první: Naučte se rozeznat charakteristické vlastnosti dárců	138
Tip druhý: Seznamte se s vašimi dárci a potenciálními dárci	140

Tip třetí: Budujte vztahy	142
Tip čtvrtý: Umožněte jim k sobě bližší přístup	144
Tip pátý: Sdílejte s nimi neveřejné informace	145
Tip šestý: Poradte se s nimi a vyžádejte si jejich názor	146
Tip sedmý: Poděkujte jim	146
Tip osmý: Modlete se za ně	147
Tip devátý: Chraňte čistotu svých úmyslů	148

9. CO NÁS NAUČILA NAŠE FUNDRAISINGOVÁ KAMPAŇ	153
Naše cesta ke kampani	157
Zpoždění a přerušení	160
Pojmenování a spuštění kampaně	163
Jiný druh žádosti	165
Veřejná fáze	169
Právě akorát, ale nikdy víc	173
Další postup vpřed	175
První výročí	177
Pokračovat, nebo ne?	179
Základní kámen	182

ZÁVĚR – NEJDE O PENÍZE **185**

PŘÍLOHA A – Peníze v Novém zákoně	189
PŘÍLOHA B – Jak začít	197
PŘÍLOHA C – Jak o tom kázat	201
PŘÍLOHA D – Neděle správcovství	221
PŘÍLOHA E – Jak to děláme u nás	224

Použitá literatura	226
Odkazy na REBUILT	228
O autorech	230

Předmluva k českému vydání

Církev a peníze. Téma, o kterém jsme v posledních letech slyšeli a četli možná víc, než bychom chtěli. Peníze a majetek se staly něčím, co je stavěno do protikladu k pravému poslání církve. Tento postoj nezastávají jen kritici církve, ale často jej přijímají i sami katolíci. Proto téma peněz raději vytěšňujeme a nechceme o něm mluvit.

Tato kniha nás zve k tomu, abychom o penězích přemýšleli i mluvili jinak. Peníze nejsou zlé. Jsou důležitou součástí našeho světa a mocným nástrojem. Mohou být zdrojem pokušení, ale také nástrojem pro konání dobra. Pro fungování našich farností jsou nezbytné. Rozhodně nejsou tématem, které můžeme ignorovat.

Pohled, který nabízí Michael White a Tom Corcoran, je velmi praktický. Nejde zde o žádné abstraktní nebo teoretické disputace. Nejde ani o analýzu financování celé církve. Autoři se drží na úrovni farnosti, kterou znají ze své zkušenosti. Farnost je klíčovým místem, kde se uskutečňuje poslání církve a kde se formuje zdravý vztah k penězům.

Tato kniha prezentuje zkušenost z jedné americké farnosti. Ač je tato farnost velmi úspěšná, alespoň podle lidských měřítek, autoři popisují svou zkušenost při jejím vedení v celé šíři, včetně vlastních chyb a neúspěchů. Možná v ní nenajdeme

recept pro vlastní farnosti, ale můžeme se alespoň poučit ze zkušenosti druhých.

Bylo by velmi snadné tuto knihu odmítnout s tím, že naše podmínky jsou jiné. Jistě, religiozita českého národa je specifická a neseme si dědictví komunistického pronásledování. Nicméně, jak ukazují autoři, ani ve Spojených státech není postoj katolíků k podpoře svých farností ideální. Společným jmenovatelem situace v obou zemích je potřeba změnit kulturu v oblasti peněz a dávání.

Knihu napsali společně kněz a laik – a pro kněze i laiky je napsána. Zodpovědnost za financování církve a správu jejího majetku vidíme my laici především na straně kléru. Hierarchická struktura církve k tomu svým způsobem povzbuzuje – a pro laiky je to velmi pohodlná pozice... Následující stránky by ovšem měly vést k reflexi vlastní odpovědnosti všechny členy církve bez ohledu na jejich postavení.

Snad i tato kniha přispěje k tomu, abychom o penězích v církvi začali přemýšlet a mluvit jiným způsobem. To je první krok k tomu, abychom změnili svůj vztah k penězům i svoje konání. To je ostatně to, k čemu nás církev vybízí – abychom změnili své smýšlení a jednání. V konečném důsledku nejde o zaplacení farních účtů, ale o nic menšího než o získání Božího království.

Pavol Minárik

Mgr. Ing. Pavol Minárik, Ph.D., působí od roku 2013 na Fakultě sociálně ekonomické Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Ve své vědecké práci se zaměřuje na ekonomii náboženství, zvláště v postkomunistických zemích střední a východní Evropy.

Je nezbytně nutné předložit srozumitelné pojetí biblického konceptu správcovství – vizi štědrého, sdílného života zakořeněného v následování Krista, kterou by lidé dokázali niterně přijmout a aplikovat v konkrétních okolnostech svého života. Zaměříme-li se pouze na jeden specifický úkol, který ze správcovství vyplývá, byť sebedůležitější, jako je například podpora církve, může se pochopení správcovství jako obecného principu stát těžší, ba nemožné. Mohlo by to budit dojem, že když biskupové mluví o vedení církve v duchu dobrého správcovství, myslí tím prostě vybírání finančních příspěvků.

Katolická biskupská konference USA, *Správcovství: odpověď učedníka*

Správcovství je duchovní princip, který Bůh ustanovil, když první lidi postavil do rajské zahrady a pověřil je, aby o ni pečovali a obdělávali ji (Gn 2,15). Poté bylo lidstvo pozváno ke spolupráci na díle stvoření a vykoupení. Komplexní pohled na správcovství zahrnuje hospodaření s časem, talenty i majetkem – prostě veškerý náš život.

Následující pojednání však nemá za cíl být komplexním výkladem tématu, spíše chceme – vedeni vírou – dlouze a důkladně probrat jeden aspekt správcovství, jelikož právě tento aspekt je v životě farnosti příliš často přehlížen a zastíněn, nebo naopak, špatně pochopen i vykládán. Takže, aby bylo

jasno, když my zde mluvíme o správčovství, myslíme tím prostě vybírání finančních příspěvků.

Toto je kniha o penězích v srdci církve – ve *farnosti*. Zabývá se *financováním* farností, důležitou záležitostí, jejíž význam stále roste a zásadně ovlivňuje zdraví a život církevních společenství všude na světě. Farnosti budou vedle zajištění pouhého přežití v současné krizi potřebovat také rozsáhlé zdroje k efektivní realizaci nové evangelizace.

Zřejmě víte, že co se týká financování, nejsme žádní Rockefellerové. Ani jeden z nás neprošel základními kurzy ekonomie či podnikání. Udělali jsme nejednu chybu jak při správě svých osobních financí, tak ve finančním řízení farnosti. A náš obecný postoj k penězům nám taky nebyl zrovna ku pomoci: dost dlouho jsme si mysleli, že věnovat pozornost penězům je pod naši úroveň, ve vedení farnosti jsme měli na práci zásadnější věci. A máme-li to říci zcela upřímně, vlastně nám to téma bylo trapné, což vycházelo z neznalosti Božího slova i z nedostatku vlastní štědrosti.

Když jsme však zkoumali, jak tyto věci fungují ve zdravých církevních sborech s úspěšným vedením, objevili jsme, že finanční stabilita a síla jsou základními prvky zdraví sboru a jeho dalšího růstu. Jistě, dalšími prvky jsou přitažlivé vize, misie přispívající k šíření Boží slávy a také motivující organizační kultura, přičemž žádná z těchto charakteristik nesouvisí s penězi. Ale tyto fungující farnosti mají také neuvěřitelná zařízení v úžasných lokalitách, ohromné množství dobře placených zaměstnanců a nejmodernější vybavení, což už něco stojí. Chce to hodně peněz.

Vezměme si největší a nejrychleji rostoucí církevní sbory u nás: Elevation Church v Severní Karolíně, Life Church v Oklahomě, New Spring v Jižní Karolíně, North Point

v Georgii, Saddleback v Kalifornii. Naučily své členy přispívat svému církevnímu společenství a ufinancovaly bezkonkurenční růst. Nezapomínejme, že mnozí členové těchto sborů jsou někdejší katolíci. Ukazuje se, že katolíci mají potenciál růst v dárcovství.

Potíže s placením účtů vznikající nedostatkem finančních rezerv nejsou žádná legrace, nemít na mzdy zaměstnanců je sužující. Je bolestivé muset kvůli nedostatku financí propouštět lidi. Neustálé žebrání, škemrání, otravování, a dokonce někdy i manipulování farníků, aby finančně přispívali, nejenže není nic příjemného, ale není to ani dlouhodobě úspěšná strategie. Navíc působí rozkladně, když pro nedostatek ochoty farníků k finanční podpoře roste frustrace a hněv – to je gól do vlastní branky. Na druhé straně je povzbuzující pozorovat, jak se při sbírce vybírá čím dál vyšší obnos a rozpočet se navyšuje. Farníci tak vyjadřují míru svého ztotožnění s posláním farnosti prostřednictvím finanční podpory.

Naše kvalifikace k předávání zkušeností v této oblasti vychází z následujícího. I když se naše farnost nenachází v příliš prosperující části baltimorského okresu, její rozpočet se za posledních patnáct let ztrojnásobil. Za toto období jsme uskutečnili tři významné propagační kampaně na nové vybavení a vybrali díky nim nebývale vysoké obnosy vzhledem k velikosti naší farnosti a jejímu demografickému složení. V pořadí druhá kampaň přinesla oproti té první dvojnásobné množství peněz, ve třetí se vybralo ještě pětkrát tolik, tedy desetinásobek výnosu první kampaně. Překonali jsme své cíle a odhady našich placených fundraisingových konzultantů jsme nechali s přehledem za zády.

Za poslední desetiletí nám vzrostl počet zaměstnanců na čtyřnásobek. Abychom dodrželi závazek, který jsme si

už dávno dali, získáváme prostředky na mzdy zaměstnanců z příspěvků dárců. Díky vyšším darům jsme svým zaměstnancům schopni poskytnout přiměřenou mzdu, skvělé benefity, zdravotní a penzijní pojištění, možnosti profesního rozvoje a další vzdělávání.

Dalším plodem rostoucích příspěvků od farníků je rozšíření misijní činnosti. Jeden náš projekt si dal za cíl vybrat finanční prostředky na zařízení pro střední školu provozovanou naší partnerskou misijní organizací v Nigérii. Sledovali jsme s ohromným nadšením, jak naši farníci dali dohromady dvakrát více, než bylo třeba. Z našich misijních projektů a sbírek podporujeme partnery na Haiti, v Keni a také své domovské město Baltimore.

Tento text píšeme pro faráře, pastory, pastorační asistenty, finanční manažery a účetní, plánovače, členy ekonomických a farních rad, dárce, potenciální dárce a všechny, kteří se zajímají o finanční zdraví své farnosti. Cílem knihy je povzbudit vás k přehodnocení dosavadních fundraisingových aktivit a inspirovat k objevení nového přístupu a změně chování. Jsme přesvědčeni, že následující kapitoly mohou zásadně změnit finanční vývoj ve vaší farnosti, budete-li je řádně a důsledně aplikovat. A jak se vaše farnost bude po ekonomické stránce postupně ozdravovat, věřte nebo ne, bude se ozdravovat také duchovně – o což nám samozřejmě jde především.

I. **PENÍZE A NAŠE FARNOST**

1. JAKMILE DOŠLO NA PENÍZE, BYLA TO U NÁS KATASTROFA

Kněz Jójada vzal jednu truhlu, vydlabal v jejím víku otvor a dal ji vedle oltáře, napravo od místa, kudy se vchází do Hospodinova domu, a tam dávali kněží, strážci prahu, všechno stříbro přinášené do Hospodinova domu (2 Král 12,10).

P. Michael: Nikdy nezapomenu na svou první schůzku farní rady ve farnosti u kostela Narození Páně a důvod nepatří zrovna k těm příjemným. Původně to byla jen neproduktivní diskuse, která však vygradovala do hlubokého konfliktu s prudkou výměnou názorů v dost rozbouřené atmosféře. Debata, jak jsem se později dozvěděl, byla opakováním každoročních sporů, plynoucích z dlouhodobého konfliktu mezi soupeřícími frakcemi.

Zprava (krajní pravice) byl „Dámský klub“ (alias Oltářní sesterstvo) ve spojení s „Pánským klubem“ (alias jejich manželé a ceremoniáři), kteří zvýhodňovali svého hlavního fundraisera a důrazně hájili jeho privilegia. Jejich projektem byl dotěrný, protahovaný a zcela otravný prodej „kuponových knížek na zábavu“ (šlo o tlusté a nevzhledné svazky naprosto nepoužitelných kuponů do místních restaurací, kam nikdo nechodil, a na atrakce, které málokoho zajímaly). Únavný vleklý prodej se táhl od září až do čtvrté neděle adventní.

Levici obsadili „mládežníci“ (alias pastorační asistent středního věku a tři maminky středoškoláků), kteří agresivně protlačovali vlezlou

fundraisingovou akci této skupiny, prodej adventních věnců. Vzhledem k tomu, že se jednalo o sezónní akci, možnosti výtěžku prodejem byly pochopitelně omezené. Projekt pokrýval období zhruba od Všech svatých do Dne díkůvzdání a vyžadoval agresivní prodejní strategii. Boj se rozhořel kolem umístění inzerce ve farním zpravodaji, vyvěšování plakátů a přednosti v oficiálních ohláškách při bohoslužbách. Nejlitější zápas probíhal o exkluzivní obsazení kýženého prodejního stánku v předsíni, jež bylo standardně výsadou Dámského klubu a jen někdy si ho směli půjčit „mládežníci“.

V průběhu diskuse, či spíše hádky, se začalo jasně ukazovat, že ač „mládežníci“ bojovali s velkým zápalem, Dámský klub byl silnější a s přehledem je odrazil. Nakonec se matky daly na ústup s rozhořčeným odsudkem, že „tato farnost se o naše děti nezajímá!“.

Ale pozor! Ani jedna z těchto fundraisingových akcí nezískávala finance na plnění poslání Kristovy církve. Dámy vybíraly peníze na své pravidelné „schůze“, na kterých probíhaly přednášky na rozmanitá témata od jógy po květinové aranže a po nich následovalo kafičko se zákusky a kanasta. Pastorační asistent mládežníků zase sháněl peníze na zimní lyžovačku. Lásky k Bohu, lásky k bližním a získávání učedníků nebyly ve hře ani náhodou.

Ten večer byl ale jen úvodní rozstřel před dalšími problémy, které se objevily, když jsme začali řešit financování ve farnosti:

- Kdo by býval chtěl finančně přispět farnosti, měl to vlastně dost nepříjemné a komplikované. Aby získal obálku pro dárce, musel se během pracovní doby ve všední dny vypravit do farního úřadu (nedalo se to vyřídit o víkend ani on-line). Jediná osoba na pracovišti, která věděla, jak vyplnit potřebný formulář, však měla nepravidelnou pracovní dobu, takže hrozilo, že by to vyžadovalo i více než

jednu cestu. Firma na výrobu dárcovských obálek, které jsme používali, byla navíc známá tím, že se jí moc nedařilo zaregistrovat nové dárce. Takže u těch, kteří byli dostatečně motivovaní a nedali se dosud odradit, by to mohlo vyžadovat i další následné návštěvy v kanceláři.

- Co se týče těch obálek: vypadaly ošklivě a levně a jejich grafické zpracování působilo tak, že vybízelo ke skromným darům. Dárci měli na horní straně obálky zaškrtnout políčko upřesňující výši daru: možnosti byly 2, 5, 8 nebo 10 dolarů. Kdo chtěl darovat více než 10 dolarů, musel si lámat hlavu s tím, zda je to vůbec možné a jak na to.
- Téměř každý týden probíhala ještě další sbírka formou dárcovské obálky, obvykle ještě ošklivější, než byla ta naše. Jednalo se o širokou škálu různých jednorázových účelů, jako např. „Katolická komunikace“, „Letní údržba“, „Misie u indiánů a černochů“, abych jmenoval aspoň pár. Výnosy u tohoto typu sbírky byly jen mizivé procento té první, pravidelné, většina peněz byla v hotovosti a ne náhodou nebylo nikdy přesně vysvětleno, co tyto sbírky podporují a kam vybrané peníze jdou.
- Výjimkou byla druhá sbírka v prosinci, která byla na řeholníky v důchodu. Při této příležitosti na kazatelnu opatrně vystoupala chatrná stará jeptiška. Dýchavičně připomněla, jak se sestry, co jsou nyní v důchodovém věku, obětovaly pro mnoho generací, a přitom dostávaly pouze finanční zajištění na momentální živobytí a nejsou zajištěné na penzi. Chvillemi to vypadalo, jako by tuto výzvu činila ze svých posledních sil. Tato sbírka byla vždy co do výše sbírkou roku.
- Ve vnitřním klimatu farnosti jsme objevili nezdravý zájem o to, jak „vy“ (zaměstnanci farní správy) utrácíte „naše peníze“ (farníků). Jakýmkoli výdajům byla věnována

mimořádná pozornost. Dokonce i mezi mnoha našimi největšími dárci převládala u peněžních záležitostí tato mentalita „my versus oni“. Přijali pohodlnou perspektivu, že farní správa již má k dispozici finanční prostředky, které jsou potřeba, a jakýkoli náznak, že je potřeba peněz více, pro ně byl důkazem, že utrácíme nad své možnosti.

- Při tom všem však musíme přiznat, že jsme opravdu peníze neutráceli nijak strategicky. Při plánování rozpočtu jsme nebrali v úvahu své poslání a také jsme rozpočet ne vždy dodrželi, což rozhodně nezvyšovalo důvěru v naši schopnost vést farnost ve fiskální oblasti.
- Vlastně jsme neměli žádný regulérní rozpočet ani s ním obvykle spojené procedury. Útrata nad rámec stálých nákladů na běžný provoz farnosti byla neustálým předmětem vyjednávání. Když někdo ze zaměstnanců chtěl na něco peníze, musel přijít s prosíkem za účetním a vyžádat si je. Poté, co byl spolehlivě odmítnut, si často šel postěžovat za farářem. Rozhodnutí faráře bylo konečné – pokud však náklady schválil, přišel si zase stěžovat účetní. Většinou si prosadil svou ten, kdo si stěžoval poslední.
- Ještě horší bylo, že jsme si byli sami vinni zbytečným utrácením: liturgické oděvy a výzdoba nad naše finanční možnosti, hudební programy, o které naši farníci nestáli, komplikovaná sezónní výzdoba, která byla naprosto zbytečná.
- A při tom všem jsme zároveň hloupě ignorovali jiné finanční potřeby, kterým jsme měli věnovat pozornost.

P. Michael: Kupříkladu platy zaměstnanců byly skandální. Během prvního týdne působení ve farnosti jsem měl pohovory s jednotlivými zaměstnanci, které jsem zdědil, a každý z nich požadoval nějaké zvýšení platu. I když si k žádosti o zvýšení platu nevybrali zrovna vhodný

čas a znepokojující byla i jejich představa, na co mají nárok, musel jsem uznat, že jejich finanční ohodnocení je dost hrozné.

- Naši finanční „poradci“, ekonomická rada farnosti, byli taková sbírka záměrně rozvratných kamarádíčků předchozího faráře bez ekonomického vzdělání a nejmenší potuchy o finančním hospodaření. Byli to naprosto nefunkční a neproduktivní bojůvkáři. Šlo jim jen o obhajobu výdajů předchozí farní správy a stavěli se proti zavedení jakýchkoli nových fiskálních postupů či priorit, které jsme navrhovali. V důsledku toho byly schůze ekonomické rady rozhádané a demoralizující.
- Přibývalo finančních nesrovnalostí. Farní účetní byl devadesátiletý dobrovolník, který si vedl účetní knihy v předválečném stylu a měl je doma ve sklepě. Peníze počítala táž partička, která působila jako ekonomická rada farnosti odpovědná za finanční dohled. Její členové byli zároveň těmi, kdo peníze vybíral, sčítal i odnášel do banky – nikdo v tom však neviděl sebemenší problém.
- Způsob, jakým se sčítaly sbírky, byl dosti nezdravý. Mnozí z těch, kdo počítali sbírky, ani nechodili na mši, jejich nedělní účast na mši spočívala v sečtení sbírky. Jejich nedělní rána obnášela kávičku, koblihy, sečtení peněz ze sbírky, jakmile byly vybrané, a pomlouvání (většinou nás).
- Hospodařili jsme s každoročním finančním schodkem a měli jsme nulové úspory. Finančně jsme žili z týdne na týden. Když měl místní fotbalový klub zápas brzy po poledni nebo měly školní děti volno, a rodiny tak měly příležitost udělat si prodloužený víkend, nebo bylo špatné počasí (nebo hodně hezké počasí), účast na nedělní bohoslužbě klesla. To automaticky znamenalo nižší výnos ze sbírky

a daný týden pak nebylo na výdaje. Neustále jsme měli spoustu nezaplacených faktur.

- Neexistovala žádná finanční odpovědnost. Jednou ročně jsme dali dohromady „finanční zprávu“, kterou jsme přečetli při bohoslužbě místo kázání. Tuto čtvrt hodinovou prezentaci prováděli členové finanční kliky. Skutečných informací tam bylo pramálo. Byla to víceméně výzva, aby se nikdo moc neodvažoval zpochybňovat ekonomickou správu farnosti, s jasným vzkazem: *Pokud se vám nelíbí, jak to děláme, nikdo vás tu nedrží.* Většinu lidí to vůbec nezajímalo.
- Neexistovala naprosto žádná snaha o nějaký pokrok či zlepšení v tomto směru. Vůbec, nikdy, žádná. Tečka. Naše farnost zkrátka nehnula prstem pro zlepšení finanční angažovanosti farníků a pro rozvíjení kultury, která motivuje k přispívání na farnost, jelikož farář nechtěl být nikomu zavázán. Měl stejný postoj, jaký jsme zpočátku zaujali i my.
- Díky tomu, jak věci prezentovala předchozí farní správa, bylo velmi obtížné o naší finanční situaci prohlásit cokoli jiného, než že je skvělá. Podle vyjádření mého předchůdce byly farní finance v nejlepším pořádku.

Ve skutečnosti byly finance ve farnosti Narození Páně katastrofa. A my jsme tuto zděděnou katastrofu valili dál a nechali ji přerůstat v ještě větší katastrofu.

Nebylo to jiné než to, co se děje na národní úrovni a le-daskde po světě. Finanční problémy, s nimiž se církev potýká, jsou tak početné a dalekosáhlé, že pouze začít je pojmenovávat je ohromný úkol. Možná, že nejlepší by bylo začít od jednoduchého základního faktu, že dárcovství a finanční angažovanost nejsou u katolíků v dobrém stavu.

Katolíci přispívají ze všech křesťanů nejméně. A to všichni. Jsme na posledním místě a s velkým odstupem. Katolíci přispívají asi polovinu toho, co protestanti, a asi čtvrtinu (či méně) toho, co evangelikálové. Je to problém, a je to dlouhodobý problém, vlastně problém historický. A je to ještě horší.

- Zhoršuje se to kvůli odkládání údržby, což činí ohromné sbírky církevního majetku nepoužitelnými, a čím dál méně bude možné je zachránit.
- Zhoršuje se to kvůli nepokrytým nákladům na důchody, nezaplacenému pojistnému a opomíjeným diecézním dárkám a vyměřeným poplatkům.
- Zhoršuje se to s narůstajícím nepoměrem mezi potřebou přitáhnout více laických zaměstnanců a převažující neschopností je zaplatit.
- Zhoršuje se to s podfinancovanými programy pro mládež a pro hudební složku, v důsledku čehož jsou naše farnosti neschopné soutěžit na vysoce konkurenčním trhu, který charakterizuje současné náboženské prostředí.

Zatím se farnosti po celé zemi slučují, čímž propojují jednu finanční nestabilitu s další finanční nestabilitou. Jinde církevní společenství finančně pokulhávají směrem k nevyhnutelnému zániku.

Charles Zech ve své vynikající studii s názvem *Proč katolíci nepřispívají* předkládá čtenářům pár podstatných čísel, jež potvrzují výše zmíněné. Jedna věc je alarmující: naši současní přispěvatelé rychle stárnou a mladší generace nepřispívají tolik, co jejich starší předchůdci – pokud vůbec. Zechova studie pochází z roku 2006 a situace se od té doby stále zhoršuje. Dost možná, že už se nacházíme nad propastí katastrofické ztráty příjmů.

Proč tedy katolíci nepřispívají? Je snazší identifikovat faktory, které nejsou příčinou tohoto stavu. Především to nemá zhora nic společného s výší příjmů. Církev přistěhovalců v minulém století byla jistě zbídačená, dnes ale v příjmech domácností katolíků a protestantů téměř není rozdíl.

Dalším často citovaným důvodem nižšího příjmu z darů je souběh se školným na katolických školách. Samozřejmě že farníci, kteří mají děti na katolické škole a zároveň mají ve farnosti fundraisingové akce téže školy, jsou v komplikované situaci, v níž se hranice mezi přispíváním škole a přispíváním farnosti rozmazává. Nepochybně jsou i tací, kteří placení školného rádi použijí jako výmluvu, aby nemuseli přispívat farnosti. Ve skutečnosti však data ukazují, že rodiny, které mají děti na katolických školách, farnosti přispívají více než ostatní.

Podstatnou roli zde nehraje velikost farnosti ani její demografické složení, a není to ani regionální nebo etnická otázka. Problémy s přispíváním najdeme všude, v jakékoli farnosti.

Zajisté mají svůj negativní dopad i skandály kolem sexuálního zneužívání v církvi, stejně jako následné bankroty a platby odškodného. Ekonomické následky současné krize budou s největší pravděpodobností značné, i když jejich dosah plně pochopíme teprve v budoucnu. Přesto však problém nedostatečného přispívání formou darů existoval již předtím a nezdá se, že by nějak výrazně eskaloval v přímé souvislosti s nejnovějším vývojem, přinejmenším tomu nenasvědčuje zkušenost většiny farností.

Často se říká, že katolíci hlasují penězi. Proto se setkáváme s tvrzením, že nedostatek finančních darů je symptomem nespokojenosti s programy a službami na úrovni farností nebo s postupy či politikou na celosvětové úrovni. To vypadá

jako logický argument, ale chabá finanční podpora byla charakteristická jak pro období před II. vatikánským koncillem, tak pro pokoncilní církve. A je zjevné, že tento problém trápí farnosti bez ohledu na jejich teologickou, ideologickou či liturgickou orientaci.

Získávat finanční zdroje pro církve je obtížnější než vybírat peníze pro jakoukoli charitativní organizaci. To jsme však při příchodu do naší farnosti netušili. A neuvědomovali jsme si ani, že současná situace v oblasti přispívání není dobrá ve většině farností. Avšak než někoho obviňovat, navrhujeme hledat nové cesty, jak dál. Jak vidíte, jsme přesvědčeni, že hlavní problém s finančním přispíváním u katolíků je kulturního rázu. Jak jsme probírali v naší první knize *Rebuilt (Znovuzbudovaná)*, kultura je mocnou směsí znalostí, přesvědčení a chování, na níž se jedinečně podílí každý člen organizace. A může to být nejmocnější síla ze všech. Má vliv na všechno: na nadšení, morálku, produktivitu a tvořivost, efektivitu a úspěch. I na peníze.

Důvodem toho, že většina farností má finanční problémy, není, že lidé nechtějí přispívat nebo se k tomu nedají přesvědčit. Nedá se to svádět ani na ekonomické důvody a není to ani výsledkem teologických nebo ekleziologických rozporů. Jsme přesvědčeni, že jde o kulturní problém vycházející z nepochopení Pánova učení o tom, jak financovat Jeho církve.

Zech na jiném místě přichází s následující myšlenkou: „Finanční krize, s níž se katolická církev potýká, je více než pouhý problém peněz. Je symptomem mnohem hlubšího problému: úpadku společenství a nejasnosti v otázce smyslu. Chce-li církev vybrat více peněz, musí se zlepšit v tom, jak být církví.“

A přesně o tom je naše kniha.

2. KRISTUS JE KRÁL, ALE PENÍZE JSOU NEZBYTNÉ

Pět věcí, na které jsme přišli

George: Věděl bych, jak mi můžeš pomoci. Nemáš u sebe náhodou osm tisíc babek?

Clarence: Kdepak, my v nebi peníze nemáme.

George: A jo, to je fakt. Pořád zapomínám. No, tady se nám dost hodí, kámo.

Život je krásný (americký film, 1946)

P. Michael: Před mnoha lety jsem dostal nečekaný nápad uspořádat štedrovečerní oslavu mimo náš areál. Nejen nabídnout další prostor, ale úplně zavřít náš kostel a oslavit Vánoce v prostorách, které jsou pro množství lidu o svátcích dostačující. Proč neudělat místo absurdních několika mší jednu velkou oslavu pro všechny a neotevřít ji také pro hosty? Mělo to být vyjádřením zásadní proměny církevní kultury, snahy žít život církve jinak, vyrazit mezi lidi a být pro ně dostupní ve chvíli, kdy nás mají zájem navštívit. Udělat Štědrý večer ne pro sebe, ale pro ty, kteří v kostelních lavicích nejsou doma. Ten nápad mě nadchl.

Tom: Mně to přišlo bláznivé, a byl jsem si téměř jistý, že reakce většiny ostatních bude obdobná. (A byla.) Naší propagační kampani nikterak neprospělo, že se dotyčné prostory Marylandského státního výstaviště jmenovaly Kraví palác. Famík, který to nesl zdaleka nejhůř, byl rovněž jedním z našich největších dárců. Budeme mu říkat Jim (on se tak totiž jmenoval).

P. Michael: Nepřímo se ke mně doneslo, že Jima náš nápad rozlítli. Tak jsem ho s jistým váháním kontaktoval. A to jsem neměl dělat. Vztekla na mě vypálil hned, jak otevřel dveře. Rovnou prohlásil, že on a jeho rodina budou celou akci bojkotovat, a postupně to vygradoval k hrozbě, že trvale zruší svůj pravidelný příspěvek farnosti (což nakonec i udělal). A jelikož jeho roční příspěvek odpovídal výši platby za ten plánovaný Štědrý večer, jeho hrozba de facto znamenala zdvojnásobení nákladů na celou akci. Byla to děsivá zkušenost. Ale šli jsme do toho.

Tato historka má úžasnou pointu. Dva dny před Vánoci se nečekaně objevil dárcce a vypsál nám šek, který pokryl veškeré náklady akce, a navrch částku odpovídající Jimovu ročnímu příspěvku. Máme-li k dispozici potřebné finanční prostředky, usnadňuje nám to život i práci. Jak s oblibou říká můj otec: „Chudý nebo bohatý, mít peníze se hodí.“

Před pár lety nám vypovědělo čtyřicet let staré chladicí zařízení v systému klimatizace. Doufali jsme, že ještě nějaký rok vydrží, jelikož jsme byli uprostřed velkého stavebního projektu, ale jednou o víkendu prostě definitivně selhalo. Samozřejmě, že nám to způsobilo potíže, ale – a o to přesně jde – měli jsme JEDEN problém, ne DVA. Díky skvělému finančnímu managementu a kvalitnímu poradenství ze strany naší ekonomické rady jsme mohli využít již dříve založený rezervní fond na neočekávané nutné výdaje, a tak namísto toho, aby se problém s chladičem rozrostl o problém s penězi, bylo nutné vyřešit pouze problém s chladičem, což s rezervním fondem vlastně vůbec problém nebyl.

Tady je pět věcí, na které jsme v souvislosti s penězi přišli. Možná to pro vás nebude nic nového pod sluncem, pro nás to však byly ohromné objevy.

1. Peníze jsou nástroj

Peníze jsou nástroj, a to nástroj velmi užitečný; rozličné skupiny lidí je vynalezly k utváření ekonomiky a budování trhu. Někdy jsou považovány za zdroj všeho zla, ale mohou být také zdrojem dobročinnosti. Ať už jsou dobré či špatné, v každém případě mají ohromný potenciál ovlivňovat společnost a měnit kulturu.

Nepochybně mohou být nepříjemným tématem, a když se jedná o peníze v církvi, pak je toto téma ještě nepříjemnější – a to jak pro lidi v církvi, tak mimo ni.

Když přijde řeč na peníze v církvi, vyvolává to vzpomínku na dlouhou historii hříchu a korupce. O Tomáši Akvinském se vypráví, že když mu ukázali proslulé bohatství jedné velké katedrály, reagoval poukazem na 3. kapitolu Skutků, kde svatý Petr říká ochrnulému žebrákovi: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám... [vstaň a] chod!“ Správce pokladu se začal naparovat. „Církev už nemusí říkat, že nemá stříbro ani zlato,“ načež mu Akvinský odsekl: „Nemá však ani moc říci ‘Vstaň a chod!’.“

Církev častokrát podlehla vábení peněz a bohatství namísto spoléhání se na Boží moc. V historii církve narazíme na spoustu příkladů jejích příslušníků, kteří dělali morální kompromisy a kvůli bažení po majetku se dopouštěli trestných činů. Po obrácení římského císaře Konstantina v roce 325 po Kristu se církevní majetek začínal stávat komplikovanou záležitostí a hranice mezi majetkem církve a státu, které byly dosud zřetelné (ač ve vzájemné opozici), se rozostřily. V Evropě to tak zůstalo dodnes. Mnišské komunity v druhé polovině středověku byly do značné míry ekonomickými jednotkami. Kláštery byly požehnáním pro křesťanství a životodárnou

PŘÍLOHA A

Peníze v Novém zákoně:

77 biblických veršů, které byste měli znát

Matouš 2,11

Tři mudrci uctívají Ježíše tím, že mu – vedle dalších darů – přinášejí zlato.

Matouš 6,1-4

Ježíš nás učí, že aby nám náš Otec oplatil, máme dávat almužnu ve skrytosti.

Matouš 6,19-20

Doporučení, abychom si shromažďovali poklady v nebi, protože majetek si tam nebudeme moci vzít s sebou.

Matouš 6,21

Kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.

Matouš 6,24

Nemůžete sloužit Bohu i penězům.

Matouš 6,25-34

Nestrachujte se o peníze, protože váš nebeský Otec se o vaše potřeby postará.

Matouš 8,28-34; Marek 5,1-20; Lukáš 8,28-39

Ježíš vyhání demony z posedlého muže. Démoni se uchýlili do stáda vepřů a obyvatelé toho města vyžadují, aby Ježíš odešel, částečně proto, že při uzdravování přišli o svůj majetek v podobě dobytka.

Matouš 17,24-27

Ježíš platí chrámovou daň (když Petr chytí rybu s mincí ústech).

Matouš 18,21–35

V podobenství o nemilosrdném služebníkovi se hlavní protagonista snaží zbavit obrovského dluhu, který má vůči svému pánovi, není však přitom ochoten odpustit mnohem menší částku, kterou někdo jiný dluží jemu.

Matouš 19,16–30; Marek 10,17–31; Lukáš 18,18–30

Ježíš vyzývá bohatého mladíka, aby usiloval o dokonalost tím, že rozdá svůj majetek. Slibuje odměnu každému, kdo pro něj obětuje majetek nebo cokoli jiného.

Matouš 20,1–16

V podobenství o dělnících na vinici dostávají nádeníci stejnou mzdu, přestože nepracují stejně dlouho.

Matouš 21,12–17; Marek 11,15–19; Jan 2,13–25

Ježíš vyčítá směnárníkům, že se z chrámu stalo kvůli jejich obchodování doupě zlodějů.

Matouš 22,15–22; Marek 12,13–17; Lukáš 20,20–26

Ježíš nás učí platit daně.

Matouš 23,23

V rámci kritické řeči na adresu farizejů je Ježíš chválen za to, že odvádějí desátek.

Matouš 25,14–30

V podobenství o hřivnách pán odměňuje služebníky, kteří jeho peníze investovali, aby se jeho bohatství zmnožilo.

Matouš 25,31–46

Ježíš učí, že ti, kdo své peníze a majetek používají k sycení hladových, šacení nahých a napojení žíznivých, dosáhnou věčného života.

Matouš 26,6–13; Marek 14,3–9; Jan 12,1–9

Ježíš chválí ženu, která obětuje nádobu s drahocenným olejem, aby ho pomazala k pohřbu. Brání ji před těmi, kdo tvrdí, že se tento dar mohl raději využít pro pomoc chudým.

Matouš 26,14–16; Marek 14,10–11

Jidáš Ježíše zradil za příslib peněžní odměny.

PŘÍLOHA B

JAK ZAČÍT

Šest pozic, ze kterých lze pomoci

Bez ohledu na to, jaké máte ve farnosti postavení, můžete pomoci vychovávat přispěvatele, kteří budou plně financovat pastorační službu.

1. Jste-li farář:

- Zavažte se k dávání a užívání peněz v souladu s Ježíšovým učením.
- Modlete se a postěte se za to, aby členové vaší farnosti rostli v dávání a velkorysosti.
- Zavažte se kázat na téma peněz vždy, když se objeví v lekcionáři. V kázáních farníky vzdělávejte v Ježíšově učení o penězích.
- Vyznačte si v kalendáři datum Víkendu správcovství a sestavte z farních zaměstnanců nebo dobrovolníků tým, který víkend podrobně naplánuje a připraví tak, aby byl zábavný a něčím zvláštní.
- Seznamte se s potenciálními velkými dárci ve vaší farnosti. Požádejte farního účetního, aby vám poskytl seznam padesáti největších dárců. Domluvte si s nimi schůzky v termínech vyhovujících vašemu dennímu rozvrhu, lépe je poznejte, poděkujte jim za jejich dary a informujte je o novinkách ve farnosti i o tom, co se chystá. Obracejte se na ně také, když potřebujete poradit.

2. Jste-li ve farnosti ekonomický manažer nebo finanční ředitel:

- Zavažte se k dávání a užívání peněz v souladu s Ježíšovým učením.
- Modlete se a postěte se za to, aby členové vaší farnosti rostli v dávání a velkorysosti.
- Zařídte ve vaší farnosti možnost poukázat finanční dar elektronickou formou. Pokud tato možnost ve vaší farnosti již existuje, spolupracujte s farářem a dejte o ní vědět farníkům. Usonadněte automatizované nebo elektronické darování, přičemž zvláštní pozornost věnujte příslušné stránce na farním webu.
- Budte farníkům k dispozici a reagujte na jejich otázky a obavy.
- Udělejte vše pro to, aby farnost udržela vyrovnaný rozpočet.

3. Jste-li členem pastoračního týmu farnosti:

- Zavažte se k dávání a užívání peněz v souladu s Ježíšovým učením.
- Modlete se a postěte se za to, aby členové vaší farnosti rostli v dávání a velkorysosti.
- Hledejte příležitosti, jak povzbudit a podpořit faráře, zejména v kázání a vyučování o principu správcovství.
- Obrátte se na faráře s tím, že chcete ve své farnosti rozšířit počet dárců i pozvednout celkovou úroveň přispívání farnosti. Nabídněte svou pomoc při plánování a uspořádání Víkendu správcovství, přičemž uvedete do praxe některé zásady z této knihy.
- Nabídněte pomoc při vytipování potenciálních velkých dárců z řad vašich farníků, abyste s nimi mohli navázat a rozvíjet vztahy.

PŘÍLOHA C

Jak o tom kázat: tři kázání, která můžete použít

Homilie 1: Neděle správcovství – Závazky farníků

Z našeho cyklu „Jsi mrtev, a co dál?“

Písmo: Matouš 25,31–46

Dnes je čtvrtý a poslední týden našeho cyklu „Jsi mrtev, a co dál?“. Dneškem tento cyklus zakončíme. Zároveň probíhá náš Víkend správcovství – jediný víkend v roce, kdy farníky žádáme, aby se zamysleli nad tím, jak farnosti přispívají, a poté se zavázali k darům na příští rok. Mým úkolem je tedy nějak propojit smrt a finanční přispívání naší místní církvi.

V tomto cyklu jsme hovořili o tom, co se stane, když zemřeme. O tom je důležité mluvit, protože smrt patří k životu. Navzdory všem výtoky moderní medicíny je úmrtnost v našem národě nadále přesně 100 procent. Ne každý půjde do důchodu, ne každý se ožení, ne každý půjde na vysokou školu, ale každý z nás zemře. Takže tázat se, co nás čeká po smrti, je velmi praktické a není to jen otázka pro filozofy nebo teology.

Na první pohled je to otázka hloupá, protože většina z nás, možná všichni, jsme někdy byli na pohřbu a víme, co nastává po smrti. To však není to, co touto otázkou většinou myslíme. Zajímá nás, jestli existuje i něco víc. Zajímá nás to, protože naše srdce touží po tom, aby něco víc bylo. Prostá přítomnost touhy po životě po smrti, po něčem víc, ukazuje, že existuje něco víc, protože ve všech jiných oblastech života vidíme, že

touhy se naplňují. Dostaneme hlad a zatoužíme po jídle – a je tu jídlo, které nás nasytí. Když máme žízeň, je tu voda, která ji uhasí. Toužíme po odpočinku – a je tu spánek. Toužíme po přátelství – a přátelství existuje. A můžeme vyjmenovávat dál a dál. Naše touhy ukazují na své naplnění.

Život po smrti existuje. Smrt není konec, ale dveře k čemusi dál. Evangelium, které jsme dnes četli, říká, že těmi dveřmi nakonec vejdemo do jednoho ze dvou věčných cílů.

Jedním z těch míst je peklo neboli věčné zavržení. A v Matoušově evangeliu, z něhož jsme četli, se dozvídáme, že peklo není Boží záměr s lidstvem. Ježíš nám říká, že to byl „ohněň připravený pro ďábla a jeho anděly“. Je to místo pro ty, kdo odmítají Boží milosrdenství. Bůh chce, aby nikdo nešel do pekla, ale někteří lidé si to sami zvolí. Peklo je místem pro lidi, kteří odmítají každou příležitost milovat jiné lidské bytosti. Peklo je místem pro ty, kteří odmítají použít Boží požehnání k tomu, aby investovali do druhých, zejména do těch nej-slabších. Odmítají-li milovat druhé, odmítají milovat Pána. Odmítnutí milovat druhé ukazuje, že odmítli to, co pro ně Ježíš vykonal na kříži.

Druhým konečným cílem je nebe, místo věčného života, které – jak nám Ježíš říká v Matoušově evangeliu – pro nás připravil náš nebeský Otec. Je to místo dokonalé radosti a plnosti, místo, kde dojdeme odměny a kde věčně přijímáme od Boha dary a požehnání. Ježíš nám říká, že pro nás bylo připraveno od založení světa, od samého počátku stvoření. Je to místo pro ty, kteří jsou Otcem požehnání. Kdo je požehnaný? Ten, kdo uznává, že jeho život je dar od Boha a že vše, co má, je milost, požehnání a dar.

Jejich požehnání vychází z toho, jak se chovají k hladovým, žízňovým, k lidem bez domova, k chudým, nemocným a vězněným. Když zcela přijmeme Boží milosrdenství, dobrotu

PŘÍLOHA D

Neděle správcovství: pět tipů pro vás

Vždy jednou do roka vyhradíme jeden konkrétní víkend, během něhož každý promýšlí svůj osobní vklad do financování farnosti. V následujícím textu najdete pět postupů, které se nám při pořádání Víkendu správcovství osvědčily – pomohly k jeho pozitivnímu přijetí a přispěly ke vzniku spolehlivých závazků ze strany farníků.

Tip 1: Buďte ukázněni během celého roku

Neděle správcovství je u nás úspěšná díky ukázněnosti, o niž usilujeme po zbytek roku. Neorganizujeme žádné sbírky, nikdy neděláme při mši druhé sbírky ani sbírky za zvláštním účelem. Také nikdy nic neprodáváme v předsínce kostela. Samozřejmě o penězích mluvíme v kázáních vždy, když se tematicky objevují v lekcionáři (což je často), ale o darech pro farnost hovoříme pouze jednou za rok. Díky této důslednosti jsou posluchači kázání o správcovství a potřebě přispívat své místní farnosti otevření, když nastane ta správná příležitost.

Tip 2: Připravte farníky již víkend předem

Aby nebyl nikdo překvapen nebo zaskočen, Víkend správcovství ohlašujeme předem, i když většina lidí jej očekává, neboť je to každoročně stejný víkend. Všichni vědí, že to

P. Michael White je knězem arcidiecéze Baltimore a farářem kostela Narození Páně v Timoniu v Marylandu. Bakalářský titul získal na Loyola University v Marylandu a studium teologie a ekleziologie absolvoval na Papežské Gregoriánské univerzitě v Římě.

Během Whiteova působení ve funkci faráře v kostele Narození Páně se zde téměř ztrojnásobila návštěvnost nedělních bohoslužeb. Významnější však je fakt, že vzrostla podpora poslání církve, což dokazuje výrazný nárůst finančních příspěvků a posílení služby v pastoraaci, a výrazně se zde projevuje skutečná duchovní obnova. White je spoluautorem titulů *Rebuilt* (*Znovuzbudovaná*), kde se líčí znovuzrození farnosti Narození Páně, *Nástroje obnovy* (*Tools for Rebuilding*), *Obnova zvěsti* (*Rebuilding Your Message*) a *Praktický průvodce obnovou* (*Rebuilt: The Field Guide*).

Tom Corcoran působil v pastoraaci ve farnosti Narození Páně v Timoniu v Marylandu v několika různých rolích, což mu poskytlo specifický pohled na pastoraaci a vedení farnosti. Začínal zde původně jako pracovník pro pastoraaci mládeže, působil rovněž jako koordinátor pastoraace dětí a animátor malých společenství. Je laickým spolupracovníkem faráře a odpovídá za přípravu tematického obsahu nedělí, za strategické plánování a za péči o farní zaměstnance.

MICHAEL WHITE — TOM CORCORAN

CÍRKEV A PENÍZE

Nový pohled na financování našich farností

Z anglického originálu *ChurchMoney: Rebuilding the Way We Fund Our Mission*, vydaného nakladatelstvím Ave Maria Press Notre Dame v americké Indianě v roce 2019, přeložila Jana Dominika Pláteníková. Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Praze roku 2022

jako svou 2211. publikaci.

Úvod napsal Pavol Minárik.

V edici *Orientace* svazek 75

Odpovědná redaktorka Kristina Veselá

Obálka a grafická úprava Michal Chodanič

Ilustrace na obálce Shutterstock

Sazba Studio Jakub Kubů

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Knihy Karmelitánského nakladatelství zakoupíte na eshop.cirkev.cz a v síti kamenných Karmelitánských knihkupectví (eshop.cirkev.cz/prodejny).